

Arrest

nr. 203 072 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 23 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeksters op 16 december 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeksters werden gehoord op 13 februari 2017.

1.3. Op 5 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van L.M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Rayak (al Bekaa), de Libanese nationaliteit te bezitten en een sjjiitische moslima te zijn.

Op 28 augustus 1990 bent u gehuwd met M.(...) M.(...) H.(...) (CG 05/13251; OV 5.743.268) en jullie hebben twee dochters, de meerderjarige N.(...) (CG 15/15792; OV 8.082.746) en de nog minderjarige C.(...).

Uw man was taxichauffeur en diende van de ene naar de andere streek te rijden. Op een dag in 2004 kwamen twee mannen hem vragen hen naar Beiroet te brengen. Ze namen een tas mee en onderweg, tussen al Bekaa en Beiroet, werd de wagen van uw man tegengehouden aan de militaire controlepost van Bahr al Baidar. De passagiers discussieerden met de soldaten en pas op dat moment besepte uw man dat zijn passagiers tot de familie J.(...) behoorden, een gekende familie/stam die veel misdrijven had gepleegd. Er werd geschoten en één van de J.(...)s kwam om het leven, uw man kon vluchten weliswaar moest hij zijn auto achterlaten. Thuisgekomen vertelde uw man dat één van de J.(...)s was doodgeschoten en de ander hem had toegeroepen dat hij, uw man, hiervoor verantwoordelijk was. Uw man belde daarop zijn familie die woonachtig is in Beiroet, waarna hij door zijn vader werd opgehaald en meegenomen. U hield telefonisch contact met uw man, maar na een tweetal weken vertrok hij legaal naar België, waar hij op 12 april 2005 asiel aanvraagde.

Twee dagen na het vertrek van uw echtgenoot werd u een eerste keer lastiggevalen door mannen van de familie J.(...), ze vroegen waar uw echtgenoot was, zeiden dat uw man schuldig was aan de dood van één van hen en dat, wanneer hij zich niet zou melden, ze uw dochter zouden ontvoeren en uw huis in brand zouden steken. Dit gebeurde drie keer per week en 's avonds kreeg u daar bovenop ook nog eens dreig telefoons. Ook uw dochter N.(...) vertelde u dat ze merkte dat twee personen in een auto haar observeerden wanneer ze naar school ging. Vanaf het moment dat uw dochter 18 jaar werd, dreigde de familie J.(...) er niet alleen mee haar te ontvoeren maar haar ook aan één van hen uit te huwelijken. Immers, volgens de Libanese wet is het zo dat, éénmaal een meisje 18 jaar is, ze wordt beschouwd als iemand die uit eigen wil huwt en u vermoedt dat ze uw dochter onder druk gaan zetten om dit dan ook te doen.

U legde geen klacht neer naar aanleiding van deze dreigementen omdat de autoriteiten u niet zouden kunnen beschermen tegen een dergelijk machtige familie, u durfde deze problematiek zelfs niet aan te halen ten overstaan van mensen die u na stonden.

U beschermde uzelf en de kinderen door niet vaak buiten te gaan, uw jongste dochter ging met de bus naar school, uw oudste ging te voet want haar school was dichtbij uw huis. Vanaf dat het donker werd, verlieten jullie niet meer het huis.

Met de hulp van uw broer regelde u een Frans visum en sprak u met een persoon af om u tot in België te begeleiden omdat uw echtgenoot hier verblijft. Jullie verlieten op 15 juni 2015 het land, legaal via de luchthaven in Beiroet, doch omdat u niet over het volledige bedrag beschikte om uw reis te bekostigen, nam uw begeleider jullie paspoorten in Frankrijk af. U kwam vervolgens naar België en diende hier samen met uw dochter N.(...) op 23 juni 2015 een asielaanvraag in. In kader van deze aanvraag verwijst u nog naar het gegeven dat u aan de Syrische grens woont waar er veel explosies plaatsvinden waardoor u zich hier niet veilig voelde. Tevens geeft u aan suikerziekte te hebben en een hoge bloeddruk.

In hoofde van uw echtgenoot nam het CGVS op 28 november 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielmotieven (zie ook infra). Op 19 december 2007 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. Op 16 maart 2009 werd zijn beroep tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen.

U geeft nog aan dat uw echtgenoot hier in België gewond raakte toen er brand uitbrak in het gebouw waar hij woonde. Na deze brand zou uw man zich uit de vierde verdieping gegoooid hebben en diende hij gedurende anderhalf jaar in het ziekenhuis te worden opgenomen, een periode waarin u totaal geen nieuws had over uw man.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo blijkt uit uw verklaringen, zowel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als ten aanzien van het CGVS dat u uw asielaanvraag baseert op de asielmotieven zoals die ingeroepen werden door uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd door het CGVS echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan diens asielmotieven en omdat de situatie in Libanon niet van die aard was dat er sprake kon zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan er ook in uw hoofde niet geconcludeerd worden dat u een vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing door het CGVS genomen in hoofde van uw echtgenoot en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Het ongeloofwaardig karakter van deze motieven wordt nog onderstreept door uw eigen verklaringen. Zo stelt u dat uw man taxichauffeur was die gedurende een rit naar Beiroet problemen had gekregen. U gevraagd of hij met een grote wagen reed, stelt u dat dit niet het geval was, het was een kleine auto. Gevraagd hoeveel mensen hierin konden plaatsnemen, antwoordt u '5 samen met de chauffeur'. Gevraagd of uw man nog andere auto's had en/of hij soms grotere auto's huurde om mensen te vervoeren, ontkent u dit (CGVS p.3). Ook uw dochter N.(...) geeft aan dat haar vader een gewone auto had waarin hij een 4 à 5 personen kon vervoeren (CGVS N.(...), p.2). Dit is opvallend daar uw echtgenoot duidelijk te kennen gaf dat hij in staat was 14 personen te vervoeren, meer bepaald zei hij '... want er kunnen er 14 in een bus'. 'Wat voor mij telde was dat de bus vol zat en ik geld kreeg', zo verklaart uw echtgenoot (CGVS echtgenoot dd. 30/10/2007; p.3-4). U op deze discrepantie gewezen, geeft u aan niet veel ervaring met auto's te hebben, en probeert u uw verklaringen bij te stellen door te zeggen 'het is een 'rapid' model, 2 personen van voor, achter de chauffeur 3 en dan in plaats van de koffer weer 3 personen' (CGVS p.6). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u zeer genuanceerd was in uw eerdere verklaringen en u hierop gewezen, doet u er het zwijgen toe (CGVS p.6).

Opvallend is ook het gegeven dat u en uw dochter N.(...) het steevast hebben over de familie J.(...), die jullie identificeren als jullie belagers. Zij waren het die uw man vroegen twee familieleden van hen mee te nemen naar Beiroet, waarna de problemen begonnen (CGVS p.2-5; CGVS N.(...) p.2). U voegt hier nog aan toe dat uw man pas op het moment dat de problemen aan de controlepost begonnen wist dat hij met de familie J.(...) te maken had (CGVS p.3). U gevraagd of de familie J.(...) nog onder een andere naam gekend is, ontkent u dit (CGVS p.4). Dit is weinig geloofwaardig daar uw man stelt dat hij op dat moment ene N.(...) a.(...)-M.(...) en misschien ook wel diens broer vervoerde en op geen enkel moment in zijn procedure naar de (beruchte) familie J.(...) verwijst (CGVS echtgenoot dd. 30/10/2007, p.3, 5). U hierop gewezen komt u niet verder dan te stellen 'ik weet het niet' (CGVS p.6).

Totaal ongeloofwaardig is uw verklaring dat twee dagen na het incident de familie J.(...) u begon lastig te vallen. Zo stelt u dat mannen die tot hen behoorden vanaf 2004 tot uw vertrek in 2016 driemaal per week naar uw huis kwamen om u en uw kinderen te bedreigen, ze wilden absoluut weten waar uw echtgenoot zich bevond en eisten dat hij zich zou melden. 's Avonds kreeg u dreigtelefoons, en dit tot op de dag van uw vertrek. Daarenboven werd ermee gedreigd uw oudste dochter te ontvoeren en haar, wanneer ze 18 jaar was, uit te huwelijken aan één van hen (CGVS p.3-5). Moesten deze personen er effectief op uit zijn geweest uw echtgenoot 'in handen te krijgen', dan kan er toch van uit gegaan worden dat ze geen elf jaar genoeg gaan nemen met aan uw deur te komen, dan kan er toch vanuit gegaan worden dat ze effectief u en uw familie daadwerkelijk schade zouden toebrengen. U hierop gewezen, komt u niet verder dan te stellen dat ze absoluut wilden weten waar uw man zich bevond. Erop gewezen dat net daarom hun toch wel afwachtende houding niet kan overtuigen, antwoordt u dat ze geen problemen wilden met de autoriteiten (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg

overtuigingskracht ontbeert, temeer u al die jaren dan ook nog eens op hetzelfde adres bent blijven wonen met uw beide kinderen (CGVS p.5). U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat het huis waarin jullie woonden geen huurhuis was maar jullie eigendom dat op naam stond van uw grootvader, waardoor u het niet kon verkopen. Bovendien zouden ze jullie overal vinden, zo voegt u toe (CGVS p.6). Gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen is ook uw, op zijn zachtst gezegd, afwachtende houding totaal ongeloofwaardig daar u toch niet kon uitsluiten dat de familie J.(...) in de loop der jaren wel eens daadwerkelijk tot actie zou kunnen overgaan.

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door de vaststelling dat u ten overstaan van DVZ hebt nagelaten te vermelden dat deze personen sinds 2004 driemaal per week aan uw deur kwamen en er zelfs mee dreigden uw oudste dochter als hun bruid te nemen (Vragenlijst CGVS). U gevraagd of er een reden is waarom u zulks niet eerder hebt vermeld, antwoordt u 'ze hebben het niet gevraagd, ze hebben enkel gevraagd of ik bedreigd werd, maar niet hoeveel keer'. U gevraagd waarom u het niet verteld heeft toen u over de bedreigingen sprak, antwoordt u 'ik dacht dat ik enkel een concreet antwoord moest geven' (CGVS p.5). Ook uw dochter N.(...) liet zulks onvermeld in kader van haar gehoor bij DVZ en haar hierop gewezen, kwam ook niet verder dan te stellen dat er niet naar werd gevraagd, er zou gezegd zijn geen details te vertellen (CGVS N.(...), p.3). Andermaal kan het CGVS niet anders dan concluderen dat jullie verklaringen geloofwaardigheid ontberen daar het melden van zulke aanhoudende bedreigingen essentieel is om jullie vrees aannemelijk te maken en de vaststelling dat jullie dit niet eerder spontaan hebben vermeld ondermijnt op fundamentele wijze verder jullie geloofwaardigheid.

Wat betreft uw verklaring dat u aan de Syrische grens woont en er daar altijd explosies zijn waardoor u zich niet veilig voelde en u veel angst had dient aangestipt dat dit door u aangehaalde motief kadert binnen de algemene situatie die in bovendien in een onderstaande paragraaf wordt besproken (CGVS p.3). Wat betreft uw bijkomende verklaring dat u aan suikerziekte lijdt en u een hoge bloeddruk heeft, dient opgemerkt dat dit louter medische motieven zijn en u zich hiervoor tot de geijkte procedure dient te richten.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Het door u neergelegde attest van familiesamenstelling vermag niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar dit attest betrekking heeft op een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog

en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw dochter N.(...), die zich op dezelfde motieven baseert, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van N.M.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in de Bekaa, de Libanese nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslima te zijn.

U stelt dat uw vader taxichauffeur was en op een bepaald moment personen van de familie J.(...) vervoerde. Bij aankomst aan een militaire controlepost deed er zich een probleem voor tussen deze mannen en het leger en werd er geschoten. Een lid van de familie J.(...) kwam hierbij om het leven. Uw vader kon vluchten doch werd door de familie J.(...) verantwoordelijk geacht voor de dood van deze persoon. Uw vader verliet hierna het land en u, uw jongere zus en uw moeder, M.(...) L.(...) (CG 05/13251/B; OV 5.743.268) bleven in jullie huis achter. U voelde zich, als oudste dochter, verantwoordelijk voor uw familie, te meer uw moeder suikerziekte heeft.

Een jaar na het vertrek van uw vader werden u en uw familie op verschillende manieren bedreigd, zo werd jullie huis in de gaten gehouden, werden jullie telefonisch bedreigd en ongeveer drie keer per week kwamen mannen naar jullie huis die ermee dreigden dat, indien uw vader zich niet zou aangeven, ze u iets zouden aandoen. Bovendien werd u onderweg naar school of naar huis gevolgd. Vanaf uw 16de of 17de begonnen ze ermee te dreigen u te ontvoeren en dit om uw familie onder druk te zetten.

Jullie konden niet verhuizen omdat jullie hiertoe niet over de nodige financiële middelen beschikten en uw familie zou niet bereid zijn om jullie voor een langere periode op te vangen daar ze dan ook bedreigd zouden worden. U stelt verschillende pogingen te hebben ondernomen om het land te kunnen verlaten, doch de ambassade zou niet hebben meegewerkt, de reden hiervoor weet u niet.

Rond 15 of 16 juni 2015 hebben jullie dan uiteindelijk toch legaal het land kunnen verlaten via de luchthaven in Beiroet en zijn jullie via Frankrijk naar België gekomen, waar u op 23 juni 2015 asiel hebt aangevraagd, samen met uw moeder en minderjarige zus. Diegene die jullie met de reis geholpen heeft, zou jullie paspoorten hebben afgenomen, zo stelt u.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich op dezelfde motieven baseert als uw moeder. U stelt geen eigen motieven te hebben (CGVS p.4). Gezien er in hoofde van uw moeder een weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde motieven kan er evenmin in uw hoofde worden geconcludeerd dat u een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw moeder.

" Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo blijkt uit uw verklaringen, zowel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingezaken (DVZ) als ten aanzien van het CGVS dat u uw asielaanvraag baseert op de asielmotieven zoals die ingeroepen werden door uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd door het CGVS echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan diens asielmotieven en omdat de situatie in Libanon niet van die aard was dat er sprake kon zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan er ook in uw hoofde niet geconcludeerd worden dat u een vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde

beslissing door het CGVS genomen in hoofde van uw echtgenoot en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Het ongeloofwaardig karakter van deze motieven wordt nog onderstreept door uw eigen verklaringen. Zo stelt u dat uw man taxichauffeur was die gedurende een rit naar Beiroet problemen had gekregen. U gevraagd of hij met een grote wagen reed, stelt u dat dit niet het geval was, het was een kleine auto. Gevraagd hoeveel mensen hierin konden plaatsnemen, antwoordt u '5 samen met de chauffeur'. Gevraagd of uw man nog andere auto's had en/of hij soms grotere auto's huurde om mensen te vervoeren, ontkent u dit (CGVS p.3). Ook uw dochter N.(...) geeft aan dat haar vader een gewone auto had waarin hij een 4 à 5 personen kon vervoeren (CGVS N.(...), p.2). Dit is opvallend daar uw echtgenoot duidelijk te kennen gaf dat hij in staat was 14 personen te vervoeren, meer bepaald zei hij '... want er kunnen er 14 in een bus'. 'Wat voor mij telde was dat de bus vol zat en ik geld kreeg', zo verklaart uw echtgenoot (CGVS echtgenoot dd. 30/10/2007; p.3-4). U op deze discrepantie gewezen, geeft u aan niet veel ervaring met auto's te hebben, en probeert u uw verklaringen bij te stellen door te zeggen 'het is een 'rapid' model, 2 personen van voor, achter de chauffeur 3 en dan in plaats van de koffer weer 3 personen' (CGVS p.6). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u zeer genuanceerd was in uw eerdere verklaringen en u hierop gewezen, doet u er het zwijgen toe (CGVS p.6).

Opvallend is ook het gegeven dat u en uw dochter N.(...) het steevast hebben over de familie J.(...), die jullie identificeren als jullie belagers. Zij waren het die uw man vroegen twee familieleden van hen mee te nemen naar Beiroet, waarna de problemen begonnen (CGVS p.2-5; CGVS N.(...) p.2). U voegt hier nog aan toe dat uw man pas op het moment dat de problemen aan de controlepost begonnen wist dat hij met de familie J.(...) te maken had (CGVS p.3). U gevraagd of de familie J.(...) nog onder een andere naam gekend is, ontkent u dit (CGVS p.4). Dit is weinig geloofwaardig daar uw man stelt dat hij op dat moment ene N.(...) a.(...)-M.(...) en misschien ook wel diens broer vervoerde en op geen enkel moment in zijn procedure naar de (beruchte) familie J.(...) verwijst (CGVS echtgenoot dd. 30/10/2007, p.3, 5). U hierop gewezen komt u niet verder dan te stellen 'ik weet het niet' (CGVS p.6).

Totaal ongeloofwaardig is uw verklaring dat twee dagen na het incident de familie J.(...) u begon lastig te vallen. Zo stelt u dat mannen die tot hen behoorden vanaf 2004 tot uw vertrek in 2016 driemaal per week naar uw huis kwamen om u en uw kinderen te bedreigen, ze wilden absoluut weten waar uw echtgenoot zich bevond en eisten dat hij zich zou melden. 's Avonds kreeg u dreigtelefoons, en dit tot op de dag van uw vertrek. Daarenboven werd ermee gedreigd uw oudste dochter te ontvoeren en haar, wanneer ze 18 jaar was, uit te huwelijken aan één van hen (CGVS p.3-5). Moesten deze personen er effectief op uit zijn geweest uw echtgenoot 'in handen te krijgen', dan kan er toch van uit gegaan worden dat ze geen elf jaar genoeg gaan nemen met aan uw deur te komen, dan kan er toch vanuit gegaan worden dat ze effectief u en uw familie daadwerkelijk schade zouden toebrengen. U hierop gewezen, komt u niet verder dan te stellen dat ze absoluut wilden weten waar uw man zich bevond. Erop gewezen dat net daarom hun toch wel afwachtende houding niet kan overtuigen, antwoordt u dat ze geen problemen wilden met de autoriteiten (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg overtuigingskracht ontbeert, temeer u al die jaren dan ook nog eens op hetzelfde adres bent blijven wonen met uw beide kinderen (CGVS p.5). U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat het huis waarin jullie woonden geen huurhuis was maar jullie eigendom dat op naam stond van uw grootvader, waardoor u het niet kon verkopen. Bovendien zouden ze jullie overal vinden, zo voegt u toe (CGVS p.6). Gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen is ook uw, op zijn zachtst gezegd, afwachtende houding totaal ongeloofwaardig daar u toch niet kon uitsluiten dat de familie J.(...) in de loop der jaren wel eens daadwerkelijk tot actie zou kunnen overgaan.

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door de vaststelling dat u ten overstaan van DVZ hebt nagelaten te vermelden dat deze personen sinds 2004 driemaal per week aan uw deur kwamen en er zelfs mee dreigden uw oudste dochter als hun bruid te nemen (Vragenlijst CGVS). U gevraagd of er een reden is waarom u zulks niet eerder hebt vermeld, antwoordt u 'ze hebben het niet gevraagd, ze hebben enkel gevraagd of ik bedreigd werd, maar niet hoeveel keer'. U gevraagd waarom u het niet verteld heeft toen u over de bedreigingen sprak, antwoordt u 'ik dacht dat ik enkel een concreet antwoord moest geven' (CGVS p.5). Ook uw dochter N.(...) liet zulks onvermeld in kader van haar gehoor bij DVZ en haar hierop gewezen, kwam ook niet verder dan te stellen dat er niet naar werd gevraagd, er zou gezegd zijn geen details te vertellen (CGVS N.(...), p.3). Andermaal kan het CGVS niet anders dan concluderen dat jullie verklaringen geloofwaardigheid ontberen daar het melden van zulke aanhoudende bedreigingen essentieel is om jullie vrees aannemelijk te maken en de vaststelling dat jullie dit niet eerder spontaan hebben vermeld ondermijnt op fundamentele wijze verder jullie geloofwaardigheid.

Wat betreft uw verklaring dat u aan de Syrische grens woont en er daar altijd explosies zijn waardoor u zich niet veilig voelde en u veel angst had dient aangestipt dat dit door u aangehaalde motief kadert binnen de algemene situatie die in bovendien in een onderstaande paragraaf wordt besproken (CGVS p.3). Wat betreft uw bijkomende verklaring dat u aan suikerziekte lijdt en u een hoge bloeddruk heeft, dient opgemerkt dat dit louter medische motieven zijn en u zich hiervoor tot de geijkte procedure dient te richten.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Het door u neergelegde attest van familiesamenstelling vermag niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar dit attest betrekking heeft op een gegeven dat hier niet ter discussie staat."

U zelf legt bijkomend geen enkel stuk neer dat zou toelaten uw asielaanvraag te ondersteunen.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen

in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, geven verzoeksters vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna zij een poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 8 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 8 januari 2018.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters geweigerd omdat (i) zij hun verzoek om internationale bescherming baseren op de

asielmotieven zoals die ingeroepen werden door hun echtgenoot/vader, in wiens hoofde werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan diens asielmotieven en omdat de situatie in Libanon niet van die aard was dat er sprake kon zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zodat ook in hun hoofde niet geconcludeerd kan worden dat zij een vrees in de zin van de Conventie van Genève dienen te koesteren, (ii) het ongeloofwaardig karakter van deze motieven nog wordt onderstreept door hun eigen verklaringen dat hun echtgenoot/vader, die taxichauffeur was die gedurende een rit naar Beiroet problemen had gekregen, met een gewone auto reed waarin hij een 4 à 5 personen kon vervoeren, terwijl hun echtgenoot/vader het had over een bus waarin hij 14 personen kon vervoeren, (iii) zij het steevast hebben over de familie J., die zij identificeren als hun belagers en die het volgens hen waren die hun echtgenoot/vader vroegen twee familieleden van hen mee te nemen naar Beiroet, waarna de problemen begonnen, terwijl hun echtgenoot/vader op geen enkel moment in zijn procedure naar de (beruchte) familie J. verwijst, (iv) het totaal ongeloofwaardig is dat mannen die tot de familie J. behoorden vanaf 2004 tot hun vertrek in 2016 driemaal per week naar hun huis kwamen om hen te bedreigen en dreig telefoons pleegden tot op de dag van hun vertrek daar er toch van uit kan worden gegaan dat deze personen, zo ze er effectief op uit waren hun echtgenoot/vader 'in handen te krijgen', geen elf jaar genoeg gaan nemen met aan de deur te komen en ze effectief hen en de familie daadwerkelijk schade zouden toebrengen, (v) het gezien de ernst van de beweerdde bedreiging ook totaal ongeloofwaardig is dat zij al die jaren op hetzelfde adres zijn blijven wonen daar zij toch niet konden uitsluiten dat de familie J. in de loop der jaren wel eens daadwerkelijk tot actie zou kunnen overgaan, (vi) zij beiden ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld lieten dat deze personen sinds 2004 driemaal per week aan de deur kwamen en bedreigingen uitten, wat op fundamentele wijze hun geloofwaardigheid verder ondermijnt, (vii) de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij aan de Syrische grens woont en daar altijd explosies zijn waardoor zij zich niet veilig voelde en veel angst had kadert binnen de algemene situatie en haar verklaring dat zij aan suikerziekte lijdt en een hoge bloeddruk heeft louter medische motieven zijn waarvoor zij zich tot de geijkte procedure dient te richten, (ix) het attest van gezinssamenstelling slechts betrekking heeft op een gegeven dat niet ter discussie staat en (x) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 april 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeksters hun verzoek om internationale bescherming baseren op de asielmotieven zoals die werden ingeroepen door hun echtgenoot/vader, wiens asielmotieven in 's Raads arrest nr. 7468 van 19 februari 2008 volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden. Het beroep bij de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. 191.467 van 16 maart 2009. In zoverre verzoeksters aanvoeren dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites moet worden beoordeeld, benadrukt de Raad dat zij voortbouwen op een asielrelaas dat reeds genoegzaam ongeloofwaardig werd bevonden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom deze eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid geen overweging zou mogen vormen bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen uitgebreid

uiteengezet dat het ongeloofwaardig karakter van deze asielmotieven andermaal wordt bevestigd door verzoeksters hun eigen verklaringen. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat hun verzoek om internationale bescherming niet op individuele wijze zou zijn beoordeeld.

2.5.2. Zo wordt in de bestreden beslissingen correct opgemerkt: *“Het ongeloofwaardig karakter van deze motieven wordt nog onderstreept door uw eigen verklaringen. Zo stelt u dat uw man taxichauffeur was die gedurende een rit naar Beiroet problemen had gekregen. U gevraagd of hij met een grote wagen reed, stelt u dat dit niet het geval was, het was een kleine auto. Gevraagd hoeveel mensen hierin konden plaatsnemen, antwoordt u '5 samen met de chauffeur'. Gevraagd of uw man nog andere auto's had en/of hij soms grotere auto's huurde om mensen te vervoeren, ontkent u dit (CGVS p.3). Ook uw dochter N.(...) geeft aan dat haar vader een gewone auto had waarin hij een 4 à 5 personen kon vervoeren (CGVS N.(...), p.2). Dit is opvallend daar uw echtgenoot duidelijk te kennen gaf dat hij in staat was 14 persoon te vervoeren, meer bepaald zei hij '... want er kunnen er 14 in een bus'. 'Wat voor mij telde was dat de bus vol zat en ik geld kreeg', zo verklaart uw echtgenoot (CGVS echtgenoot dd. 30/10/2007; p.3-4). U op deze discrepantie gewezen, geeft u aan niet veel ervaring met auto's te hebben, en probeert u uw verklaringen bij te stellen door te zeggen 'het is een 'rapid' model, 2 personen van voor, achter de chauffeur 3 en dan in plaats van de koffer weer 3 personen' (CGVS p.6). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u zeer genuanceerd was in uw eerdere verklaringen en u hierop gewezen, doet u er het zwijgen toe (CGVS p.6).”*

Verzoeksters brengen hier tegen in: *“Dat de verzoeksters bij hun verklaringen blijven hieromtrent die onderling perfect overeenstemmen;*

Dat Meneer M.(...) deze verklaringen duidelijk heeft afgelegd omdat hij wilde uitleggen wat zijn maximale vervoerscapaciteit van personen was indien dit hem zou worden gevraagd ;

Dat niet duidelijk blijkt uit de gehoorverslagen van Meneer M.(...) of hij hiermee bedoelde dat hij op dagdagelijkse basis taxivervoer deed met een voertuig dat in staat was 14 personen te vervoeren;

Dat hij niet elke dag een dergelijke vervoer deed maar dat hij niet uitsluit dat hij dit ook wel doen op aanvraag en in welk geval hij dan eventueel een bus zou huren met die capaciteit ;

Dat hij echter gebruikelijk taxivervoer deed op dagelijkse basis met een gewoon voertuig, een personenwagen die ongeveer 5 personen kon vervoeren net zoals de verzoeksters verklaarden ;

Dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid ;”

Zij kunnen in hun verweer echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. In tegenstelling tot verzoeksters beweringen, blijkt uit de verklaringen die hun echtgenoot/vader heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontegensprekelijk dat hij in het bezit was van een bus, waarmee hij op aanvraag passagiers vervoerde (gehoorverslag DVZ, p. 11, gehoorverslag CGVS dd. 13/09/2005, p. 1 en gehoorverslag CGVS dd. 30/10/2007, p. 3-4). Ook in het verzoekschrift dat door verzoeksters hun echtgenoot/vader werd ingediend in het kader van diens beroepsprocedure voor de RvV werd uiteengezet dat zijn problemen begonnen in 2005 toen hem door M. al S., lid van de Mokhabarat, gevraagd werd om met de geheime diensten samen te werken gezien hij in zijn garage veel mensen over de vloer kreeg en met zijn bus regelmatig mensen vervoerde naar Beiroet en aldus informatie kon verschaffen over deze reizen. Ook tijdens het incident dat zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakte reed hij met zijn bus, die werd beschoten aan een controlepost (gehoorverslag CGVS dd. 13/09/2005, p. 5). De verklaringen die de heer M. heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal en tijdens de beroepsprocedure voor de Raad en waaruit blijkt dat hij transport van personen en valiezen organiseerde met een bus, blijken onbetwistbaar uit het administratief dossier en zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeksters van voornoemde busreizen niet op de hoogte blijken te zijn en menen dat hun echtgenoot/vader met een gewone auto reed waarin hij een 4 à 5 personen kon vervoeren, haalt – dit hoeft geen betoog – hun geloofwaardigheid volledig onderuit. Waar in het verzoekschrift nog wordt gesuggereerd dat de heer M. indien nodig een bus zou huren met de vereiste capaciteit, benadrukt de Raad dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk ontkende dat haar man nog andere auto's had en/of soms grotere auto's huurde om mensen te vervoeren (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5, p. 3). De argumentatie in het verzoekschrift kan verzoeksters hun geloofwaardigheid aldus allerminst herstellen.

2.5.3. Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen correct uiteengezet als volgt: *“Opvallend is ook het gegeven dat u en uw dochter N.(...) het steevast hebben over de familie J.(...), die jullie identificeren als jullie belagers. Zij waren het die uw man vroegen twee familieleden van hen mee te nemen naar Beiroet, waarna de problemen begonnen (CGVS p.2-5; CGVS N.(...) p.2). U voegt hier nog aan toe dat uw man pas op het moment dat de problemen aan de controlepost begonnen wist dat hij met de familie*

J.(...) te maken had (CGVS p.3). U gevraagd of de familie J.(...) nog onder een andere naam gekend is, ontkent u dit (CGVS p.4). Dit is weinig geloofwaardig daar uw man stelt dat hij op dat moment ene N.(...) a.(...)-M.(...) en misschien ook wel diens broer vervoerde en op geen enkel moment in zijn procedure naar de (beruchte) familie J.(...) verwijst (CGVS echtgenoot dd. 30/10/2007, p.3, 5). U hierop gewezen komt u niet verder dan te stellen 'ik weet het niet' (CGVS p.6)."

Verzoeksters betogen dat het loutere feit dat hun echtgenoot/vader de naam J. niet heeft vermeld niet uitsluit dat het wel degelijk om deze familie gaat en zij lichten toe *"Dat Meneer M.(...) de identiteit gaf van één van zijn passagiers van die bewuste dag terwijl hij destijds de identiteit van die andere persoon niet kende ;*

Dat pas achteraf is gebleken met welke familie zij in de problemen zijn geraakt en wat voor enorme macht zij hebben ;" Hun verweer mist echter opnieuw iedere ernst. Uit de verklaringen van de heer M. blijkt dat hij op de dag van het bewuste incident een vaste klant, N. al M., vervoerde en dus niet twee leden van de familie J. zoals verzoeksters beweren. Er was, in tegenstelling tot wat verzoeksters suggereren in het verzoekschrift, in hoofde van hun echtgenoot/vader geen sprake van onwetendheid over de identiteit van zijn tweede passagier. Wél werd bij het onderzoek van diens verzoek om internationale bescherming vastgesteld dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aantal passagiers tijdens de bewuste rit. Zo verklaarde hij destijds op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 28 maart 2005 N. al M. vervoerde (gehoorverslag DVZ, p. 12) terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij op die dag N. al M. én zijn broer vervoerde (gehoorverslag CGVS 13/09/2015, p. 5). Toen hem de vraag opnieuw werd gesteld tijdens het tweede gehoor, verklaarde hij zich niet meer te kunnen herinneren of hij tijdens dit incident met de Mokhabarat met twee of met drie personen in zijn bus zat, noch of de broer van N. al M. al dan niet aanwezig was op 28 maart (gehoorverslag 30/10/2007, p. 4-5). De heer M. verwees op geen enkel ogenblik in zijn procedure naar de familie J., die door verzoeksters – die beweren jarenlang te zijn lastiggevallen en bedreigd door dezelfde personen met wie hun echtgenoot/vader problemen kent – nochtans stevast worden geïdentificeerd als hun belagers. In zoverre verzoeksters in het verzoekschrift het niet vermelden door hun echtgenoot/vader van de familie J. nog trachten te vergoelijken, stellende dat pas achteraf is gebleken met welke familie zij in de problemen zijn geraakt, benadrukt de Raad dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat haar man aan de controlepost te weten kwam dat hij met twee leden van de familie J. onderweg was (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5, p. 3). Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming zijn passagiers dan niet correct zou hebben kunnen identificeren. Dat verzoeksters en hun echtgenoot/vader volstrekt verschillende verklaringen afleggen over de passagiers tijdens het bewuste incident dat de aanleiding zou hebben gevormd tot al hun problemen, zet hun geloofwaardigheid finaal op de helling.

2.5.4. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissingen wordt geoordeeld als volgt: *"Totaal ongeloofwaardig is uw verklaring dat twee dagen na het incident de familie J.(...) u begon lastig te vallen. Zo stelt u dat mannen die tot hen behoorden vanaf 2004 tot uw vertrek in 2016 driemaal per week naar uw huis kwamen om u en uw kinderen te bedreigen, ze wilden absoluut weten waar uw echtgenoot zich bevond en eisten dat hij zich zou melden. 's Avonds kreeg u dreigtelefoons, en dit tot op de dag van uw vertrek. Daarenboven werd ermee gedreigd uw oudste dochter te ontvoeren en haar, wanneer ze 18 jaar was, uit te huwelijken aan één van hen (CGVS p.3-5). Moesten deze personen er effectief op uit zijn geweest uw echtgenoot 'in handen te krijgen', dan kan er toch van uit gegaan worden dat ze geen elf jaar genoeg gaan nemen met aan uw deur te komen, dan kan er toch vanuit gegaan worden dat ze effectief u en uw familie daadwerkelijk schade zouden toebrengen. U hierop gewezen, komt u niet verder dan te stellen dat ze absoluut wilden weten waar uw man zich bevond. Erop gewezen dat net daarom hun toch wel afwachtende houding niet kan overtuigen, antwoordt u dat ze geen problemen wilden met de autoriteiten (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg overtuigingskracht ontbeert, temeer u al die jaren dan ook nog eens op hetzelfde adres bent blijven wonen met uw beide kinderen (CGVS p.5). U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat het huis waarin jullie woonden geen huurhuis was maar jullie eigendom dat op naam stond van uw grootvader, waardoor u het niet kon verkopen. Bovendien zouden ze jullie overal vinden, zo voegt u toe (CGVS p.6). Gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen is ook uw, op zijn zachtst gezegd, afwachtende houding totaal ongeloofwaardig daar u toch niet kon uitsluiten dat de familie J.(...) in de loop der jaren wel eens daadwerkelijk tot actie zou kunnen overgaan."*

Verzoeksters brengen hier tegen in *"Dat de verzoeksters dit ten zeerste betwisten en erop wijzen dat de familie J.(...) vooral Meneer M.(...) wilden hebben en met dat doel enorme druk uitoefenden op de verzoeksters door hen constant lastig te vallen en te bedreigen ;*

Dat het feit dat ze niet overgingen tot daadwerkelijke agressie, ontvoering of andere daden niet betekent dat een dergelijk constante druk door middel van bedreigingen niet zou kunnen worden beschouwd als een effectief drukingsmiddel waarmee ze Meneer M.(...) willen raken ;
Dat een dergelijke motivering noch kant noch wal raakt ;” waarmee zij echter niet verder komen dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen het geheel van voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

De commissaris-generaal voegt hier nog pertinent aan toe: *“Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door de vaststelling dat u ten overstaan van DVZ hebt nagelaten te vermelden dat deze personen sinds 2004 driemaal per week aan uw deur kwamen en er zelfs mee dreigden uw oudste dochter als hun bruid te nemen (Vragenlijst CGVS). U gevraagd of er een reden is waarom u zulks niet eerder hebt vermeld, antwoordt u ‘ze hebben het niet gevraagd, ze hebben enkel gevraagd of ik bedreigd werd, maar niet hoeveel keer’ . U gevraagd waarom u het niet verteld heeft toen u over de bedreigingen sprak, antwoordt u ‘ik dacht dat ik enkel een concreet antwoord moest geven’ (CGVS p.5). Ook uw dochter N.(...) liet zulks onvermeld in kader van haar gehoor bij DVZ en haar hierop gewezen, kwam ook niet verder dan te stellen dat er niet naar werd gevraagd, er zou gezegd zijn geen details te vertellen (CGVS N.(...), p.3). Andermaal kan het CGVS niet anders dan concluderen dat jullie verklaringen geloofwaardigheid ontberen daar het melden van zulke aanhoudende bedreigingen essentieel is om jullie vrees aannemelijk te maken en de vaststelling dat jullie dit niet eerder spontaan hebben vermeld ondermijnt op fundamentele wijze verder jullie geloofwaardigheid.”* De Raad benadrukt dat van verzoeksters mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van hun vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dienen dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters maakten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat hun belagers hen jarenlang driemaal per week thuis kwamen bedreigen. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeksters worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in hun relaas bij aanvang van de procedure spontaan zouden vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat kandidaat-vluchtelingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden aangemaand om zeer beknopt te zijn in hun relaas, zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissingen op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoekster ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord konden verklaren met de manier waarop zij werden gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeksters hebben nagelaten dit te doen en dat zij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bovendien verklaarde eerste verzoekende partij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de essentie van haar asielmotieven heeft kunnen vertellen (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 5, p. 1). Ook tweede verzoekende partij verklaarde dat zij tijdens het eerste gehoor de essentie van haar relaas heeft kunnen uiteenzetten (administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 5, p. 1). Verzoeksters geven aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in hun relaas zodat deze omissie hun algehele geloofwaardigheid bijkomend op de helling zet.

2.5.5. De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid worden gelaten waar in de bestreden beslissingen nog wordt opgemerkt dat (i) de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij aan de Syrische grens woont en daar altijd explosies zijn waardoor zij zich niet veilig voelde en veel angst had kadert binnen de algemene situatie en haar verklaring dat zij aan suikerziekte lijdt en een hoge bloeddruk heeft louter medische motieven zijn waarvoor zij zich tot de geijkte procedure dient te richten en (ii) het attest van gezinssamenstelling slechts betrekking heeft op een gegeven dat niet ter discussie staat. Ook deze motieven, die aldus onverminderd staande blijven, worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeksters zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 8 februari 2018 overgemaakte update (COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms

burgerslachtoffers te betreuen. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters brengen in voorliggend verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoeksters niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeksters in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS